

The background of the cover is a stylized, isometric illustration of a city street. The street is composed of grey and white rectangular blocks, with a small figure of a person in a yellow vest and white pants walking in the distance. Large, dark, textured tree trunks are scattered along the street, with some yellow leaves falling from them. The overall style is clean and modern, with a focus on geometric shapes and a muted color palette.

Éléonore
Devillepoixová

BEZVĚTRNÉ MĚSTO

KNIHA DRUHÁ

Host

Přeložil
Ladislav Václavík

The book cover features a stylized illustration of a city street. Tall, dark, textured trees line the sidewalks, casting long, dark shadows across the road. A small figure of a person in a yellow and black outfit stands in the middle of the street. The ground is covered with fallen yellow leaves. In the background, the silhouettes of buildings with domes and arches are visible. The overall style is graphic and minimalist.

Eléonore
Devillepoixová

BEZVĚTRNÉ MĚSTO

Brno 2022

La ville sans vent. Livre 2

Copyright © Hachette Livre, 2020

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Cover illustration © Guillaume Morellec

Cover design by Hachette Romans

Translation © Ladislav Václavík, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1389-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1390-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1391-8 (MobiPocket)

A jste zpět v Bezvětrném městě. Pro případ, že by snad první kniha byla příliš vzdálenou vzpomínkou, naleznete níže připomínku hlavních představitelů. Na konci románu vás čeká shrnutí ostatních postav a glosář.

Arka

Dívka, kterou vychovaly Amazonky a z níž se po příchodu do Hyperboreje stala učednice. Byla odsouzena k trestu smrti za vraždu basilea, vládce nad městem. Jen o vlásek unikla vykonání rozsudku, uprchla z města a vrátila se ke svým do Arkádie.

Lastyanax

Mladý kouzelník, Arčin mentor a bývalý ministr pro vyrovnání, jenž opustil město a vydal se po stopách své žáčky.

Petrokles

Tento nejlepší Lastyanaxův přítel je jedním z kouzelníků, jež skupina neznámých Amazonek drží v hyperborejském vězení jako rukojmí.

Pyrrha

Mladá kouzelnice, jež zůstala v Hyperboreji, aby vysvobodila Petrokla a ostatní rukojmí.

Alkandros

Záhadný pán lemurů, jenž zosnoval basileovu vraždu a zajetí rukojmí.

*„Tvoje sestra může dostat věnování
a tvoje milovaná matka, která tě vychovala
a přečetla všechny verze tvój knihy, ta ne?“*

Patricia Devillepoixová, 2020

Prolog

— Příhoda od řeky —

Candrii bylo právě sedm let, když začal den, který jí měl změnit život.

Toho dne se probudila dřív než obvykle. Skrz hliněnou stěnu jejího pokoje — malinkaté místnůstky jedenkrát dva kroky, sotva pro její houpací síť — bylo slyšet šumící prales za rozbřesku, jeho zpěv a křik. Tento obvyklý lomoz přehlušovalo opakované bouchání. Byla ještě otupělá spánkem a tak jí několik vteřin trvalo, než pochopila, že to matčina klisna netrpělivě kope do trámů v ohradě pod stromem, na kterém měla Candrie svou chýši. Zapomněla ji včera večer nakrmit.

Při představě pohlavku, který jí hrozil, kdyby se matka o tomto nedostatku dověděla, se úplně probrala, okamžitě se přetočila ven z houpací sítě a nadzvedla závěs, který odděloval její pokoj od hlavní haly. V této úzké a pokroucené místnosti vmáčknuté mezi kmenovými větvemi stromu, na kterém byla chýše postavena, ještě panovala tma. Její chodidla naštěstí znala podlahu lépe než její oči. Když pokračmu procházela prostorem zataraseným matčinou válečnickou výstrojí, k jejímuž pokoji natáčela nastražené ucho,

nezaskřípalo ani jedno prkno v podlaze. Zpoza závěsu k ní pronikalo dvojí lehké chrápání: ani matka ani Themis ještě nebyly vzhůru. Měla štěstí.

Hlavní hala ustoupila terase s tlustými špalky, na kterých během dne ve volných chvílích Themis s matkou kouřily dýmku. Plošina se nacházela na okraji koruny stromu, pod řídkým větrovým obrovitých eukalyptů se světlými kmeny, které v pralesě Amazonek hojně rostly. Když se Candrie náhodou probudila brzy, ráda šplhala nad chýši a sledovala, jak se nad mořem beránkovitého zeleného listí, které se vlnilo ve větru a táhlo se jakoby do nekonečna, rodí nový den. Toho dne si však musela pospíšet a dohnat úkol, na který včera večer zapomněla.

Proklouzla průlezem k žebříku. Železné pruty, nabodané v pravidelných odstupech do dřeva, se stáčely kolem kmene jako závitnice. Sebemenší neobratnost slibovala pád ze závratné výšky padesáti kroků. Candrie sešplhala z výšin se vši nevědomou hbitostí svých sedmi let.

Když byla několik kroků od země, odhákla vak zavěšený na jednom z prutů a klisně, která dole pod ní vyčítavě odrfrkovala, naházela do koryta hrsti zrní. Poslední hrst se zvířeti, které se už sehnulo nad svou krmí, rozprskla o černou hřívu.

Candrie se dychtivě dívala na její zlatohnědý hřbet rozdělený úhořím pruhem. Matka jí ještě nikdy nedovolila se na ni posadit pod záminkou, že válečný kůň je pro jezdky v jejím věku příliš nebezpečný. Candrie na klisnu tiše zavolala, ale ta jí nevěnovala pozornost, dál žvýkala zrní a tu a tam šlehla ocasem po mračnu ranních much, které ji kousaly do břicha.

Zklamaná Candrie pomalu vyšplhala zpátky po žebříku. Chřípí jí plnil vlhký a hutný vzduch pralesa. Z větví sousedního eukalyptu setřásali kakaduové ořechy. Chýše v koruně

stromu se nacházela na vrcholu mírného svahu, několik pídí od řeky, jejíž voda byla tak černá, až stromy napadané do kořty vypadaly jako přeřaté strunou její hladiny. Nad dokonale hladkými vodami se vznášel mlžný opar, který nutně zmizí s prvními slunečními paprsky. Prostor mezi masivními kmeny na břehu řeky vyplňoval oslnivě zelený mech a kapradí.

Candrie vyšplhala do tří čtvrtin žebříku, když nad sebou zaslechla zaskřipání. Světlo, které pronikalo škvírami v podlaze na terase, protínaly kroky. O chvílku později se špalky hrubě otřely o tlustá prkna v podlaze a Candrie věděla, že Themis s matkou se usadily na svém oblíbeném místě.

Také ony již byly vzhůru.

Candrii se sevřel žaludek. Dobře si uvědomovala, do jaké šlamastyky se dostala. Jestli se vrátí, matka se jí jistě zeptá, kde byla a co tam dělala, a jestli zůstane dole, budou si nakonec dělat starosti, že ji nevidí vstávat z postele. Bylo naprosto nezbytné, aby se dostala do pokoje a nikdo ji přitom nezahlédl.

Vyšplhala po několika dalších prutech a dostala se k úzké větvi, která sahala až k oknu do jejího pokoje. Dospělá žena by se do takového akrobatického kousku vrhnout nemohla. Avšak Candrie byla lehká jako opička a téměř stejně tak mrštná. Pustila se tedy po větvi. Do nosu jí stoupala omamující vůně bylin, kterými si Themis s matkou nacpaly dýmky.

Zatímco postupovala po čtyřech po hladkém a kulatém povrchu větve, která se pod její vahou nebezpečně prohýbala, zvedl se Themidin hlas:

„Teď je jí sedm. Víš, že takhle to moc dlouho nepůjde.“

Zmatená Candrie se zastavila a poslouchala. Bylo to poprvé, kdy slyšela, jak se o ní někdo baví tak vážným tónem. Obvykle se o ní dospělí vyjadřovali lhostejně nebo

podrážděně, než rychle přešli k něčemu jinému — přílišný dojem u druhých nezanechávala.

Matka mlčela, stejně jako ve chvílích, kdy se jí Candrie po x-té ptala, jestli se může svézt na kobyle. Ozval se opět Themidin naléhavý hlas:

„S každým dalším dnem roste nebezpečí, že tě někdo udá. Už tak je to zázrak, že se to tajemství udrželo až doteď. Jestli se některá z efor dozví, co je zač, zemřete obě.“

Candrie nechápala, o čem je řeč. O jakém tajemství to Themis mluví? Co to je, ta efora? Zůstala bez hnutí, na půli cesty po větvi, končetiny rozbolavělé námahou, kterou vynakládala, aby udržela rovnováhu, a čekala na matčinu odpověď. Ta po dlouhé odmlce konečně promluvila:

„Vím, že máš pravdu, ale nedokážu se rozhodnout. Až dosud jsme to vydržely, ještě několik měsíců, dokonce i let to takhle přece může pokračovat. Nech mou dcerku být, chci ji mít ještě chvíli u sebe.“

Ozvalo se zapraskání a po něm typické fouknutí, s jakým se z úst vypouští kouř.

„Děláš chybu.“

Themidin hlas zazněl jako rána sekerou. Candrie dokončila putování po větvi k oknu do svého pokoje a ani se nestihla bát hlubiny pod sebou, jak byla zahloubaná do podivného hovoru, který právě nečekaně vyslechla.

Candrie se nikdy příliš dlouho nezabývala jednou myšlenkou, tedy až na snahu vynutit si právo projet se na klisně: vždy se dělo tisíc zajímavějších věcí, které ji rozptýlily. Když o hodinu později dorazila na výcvik učednic, na rozhovor mezi matkou a Themis stále ještě myslela, což byl důkaz, že se jednalo o mimořádný den.

Stezka spojující její stromovou chýši s výcvikovou mýtinou vedla podél řeky, která se vlévala do Thermodonu. Candrie se svraštěným obočím cupitala po podloží udusaném četnými kroky, tu a tam reflexivně sehnula hlavu, aby se vyhnula lodyhám sukulentů, které rostly u cesty. Její učednická výstroj — krátký luk, toulec s šípy a krátké kopí — se pohybovala v rytmu běžících kroků. Chřestot zbraní a nesoustředěná mysl jejím uším zatajily dusot kopyt. V poslední chvíli si uvědomila, že se k ní zezadu blíží cválající kůň.

Candrie uskočila ze stezky, aby se koni vyhnula, zavadila nohama o kmen a natáhla se jak široká tak dlouhá do trsu kopřiváků. S jekotem vyskočila na nohy, zatímco se jí zásoba šípů sypala mezi žahavé rostliny.

„Jdeš pozdě, Candrie!“

Candrie zvedla hlavu právě včas, aby zahlédla, jak za kmenem posledního eukalyptu mizí zadek poníka a dlouhý černý cop. Antiopa nevynechala jedinou příležitost, aby ji zesměšnila, její nepřátelské chování však obyčejně začínalo během výcviku, kdy její sarkastické poznámky mohly ocenit ostatní učednice. Candrie princeznu nesnášela o to víc, že musela uznat její válečnické a jezdecké vlohy.

„Já bych taky jezdila, až by ze mě šel strach, kdybych měla svýho poníka,“ bručela si pro sebe, snažila se vysbírat šípy z kopřiváků a přitom se jich nedotknout.

Dala se opět na cestu a škrábala se na stehnech, kde se jí už dělaly načervenalé otekliny. Svědění se během výcviku ještě zhoršilo, a to do takové míry, že se Candrie při lukostřelbě jen horkotěžko soustředila. Barcida, její jediná kamarádka mezi učednicemi, chyběla: při zápasení si zlomila zápěstí. Bez ní připadal Candrii výcvik ještě bolestivější. Tři její šípy skončily v hustém podrostu, za což sklidila napomenutí

od zbrojmistryně, která ji poslala na okraj mýtiny, aby odtud sledovala zbytek hodiny. Candrie seděla na kmeni s bradou v dlaních a nakvašeně pozorovala, jak její kamarádky přidávají jedno cvičení ke druhému. Jako obvykle trénovala Antiopa s Melanippou, jedinou učednicí, která byla schopná se jí v amazonských disciplínách vyrovnat. Obě dívky spolu dokonale vycházely a přitahovaly k sobě obdivné pohledy ostatních.

Melanippa, jejíž matka pocházela z heilótské vesnice poblíž pralesa, vypadala jako typická obyvatelka Arkádie, měla vystouplé lícní kosti, matnou pokožku, tenké černé copy, ramenatou postavu a lehce zastřená víčka, pod nimiž blýskal potměšilý pohled. Antiopa byla štíhlejší, měla mandlovité oči s duhovkami v oříškové barvě, které jejímu obličejí dodávaly kočičí vzhled. Candrie někdy matku prosívala, aby jí pomohla napodobit princezniny složité účesy.

Než byl výcvik u konce, stačila si rozškrábat stehna do krve a snila o tom, že si nohy ponoří do chladivé vody a svědění zklidní. Dívala se proto ještě závistivěji než obvykle, jak si učednice sbírají věci a úprkem běží k řece, kde si budou hrát.

Matka jí vždy přísně zakazovala, aby se svými kamarádkami chodila plavat.

Když se učednice vrhaly do vody, Candrie obyčejně zůstávala s Barcidou vzadu, ale její přítelkyně byla doma se zlomeným zápěstím.

Kdyby Candrie nezapomněla včera večer nakrmit klisnu, kdyby náhodou nezaslechla Themidina slova, kdyby v poslední chvíli neslyšela Antiopina poníka, kdyby nespadla mezi kopřiváky, kdyby ji tolik nesvědila pokožka, kdyby tu s ní byla Barcida, možná by zákaz neporušila a nešla za učednicemi do řeky. Všechny ty události se však nastřádaly jedna na druhou a ona se ke svým kamarádkám na břehu připojila.

Dívky skákaly do vody z obrovského eukalyptu, který se před několika měsíci skácel napříč vodním proudem. Jeho ještě zelené větve se zaklesly do korun stromů na opačném břehu, takže obrovitý strom uvízl nad hladinou. Ty nejodvážnější učednice šplhaly až do půlky kmene, do výšky šesti či sedmi kroků, a vrhaly se rovnýma nohama do vody barvy obsidiánu. Žádná dívka se až doposud neodvážila tak daleko jak Melanippa s Antiopou, které si při každém výcviku navzájem kladly nové výzvy.

Zatímco její kamarádky na břehu radostně odhazovaly oblečení a šplhaly po kmeni nahé jako červíci, Candrie si vykasala tuniku a vkročila do řeky. Aspoň nějak dodržovala zákaz, když už se koupala. Chladivá voda okamžitě zklidnila svědění. Když byla do půli stehen ve vodě, zastavila se a sledovala, jak se její kamarádky předhánějí, která z nich předvede nejefektivnější skok. Prsty u nohou horečnatě nahmatávala bahno. Měla strašlivou chuť přidat se ke kamarádkám a jejich dovádění, ale neopovážovala se nadobro porušit matčiny příkazy. Spokojila se tedy s tím, že je jen zpozvdálí sledovala a v duchu si představovala, do jaké výšky by po kmeni vyšplhala, jak neskutečný skok by předvedla, jak by se kamarádky užasle dívaly, jen kdyby měla dovoleno se k nim přidat, jen kdyby...

Oddávala se snění, když vtom ji někdo prudce štouchl do zad. Candrie spadla po hlavě do vody. Několik okamžiků plácala rukama, znovu se postavila, kuckala, po tváři a mokřím oblečení se jí řinula voda a Melanippa naproti ní při pohledu na její zmáčenou postavu vyprskla smíchy.

„Candrie neumí plavat!“ vykřikla a vyšpláchla na ni cákanec vody.

„To není vůbec pravda, umím plavat!“ bránila se Candrie a zvednutýma rukama se chránila.

„Tak proč s náma nikdy neskáčeš?“ zeptala se Melanippa se zlomyslným pohledem.

Před kamarádkou, která nevěděla kudy kam, začala výhrůžně jezdit prstem po hladině. Řeka kolem nich mezitím ztichla. Třícítka učednic sledovala slovní výměnu se zájmem smečky připravené vyrazit za kořistí.

„Protože to máma nechce,“ zabreptala Candrie.

Okamžitě si uvědomila, že to není ta správná odpověď před tlupou krutých dívek, které čekaly na první příležitost, aby si z ní mohly ještě víc utahovat.

„Ale já půjdu i tak,“ dodala.

Vyzývavě plivla do vody. Překvapená Melanippa ustoupila a nechala ji projít. Candrie se probrodila ke kořenům stromu a vytáhla se z vody. Oblečení se jí lepilo ke kůži a v temných skvrnách z něj na kmen crčela voda. Udělala krok, na mokré kůře podklouzla a téměř spadla po zádech do vody, prudce však zakroužila pažemi a podařilo se jí tak opět získat rovnováhu. Učednice v řece vyprskly smíchy. Candrie si jich nevšíkala, klekla si na všechny čtyři a začala opět šplhat po kmeni vzhůru. Rukama a nohama dychtivě hledala sebemenší výstupek, kterého by se mohla zachytit. Pomalu, s očima přibíťýma ke kůře postupovala po stromě odhodlaná vylézt výš, než se kdy odvážila Melanippa s Antiopou. Minula poslední vlhké stopy, které po sobě obě učednice při předchozím výstupu zanechaly, a pokračovala dál, přičemž zapoměla na všechno kolem.

Když konečně zase zvedla hlavu, zmocnila se jí závrať. Dostala se až téměř ke koruně. V této výšce se řeka podobala velkému černému jazyku posetému odlesky mraků, jenž se nejdřív rozšiřoval a pak mizel za okrajem stromů. Učednice dole pod ní vypadaly docela maličké. Viděla, jak v černavé vodě mávají světlými pažemi a křičí na ni:

„Polez dolů, Candrie, je to nebezpečný...“

„Moje mamka říkala, že voda dokáže být tvrdá jako šutr, když se do ní skočí z moc velký výšky...“

Candrie cítila, jak jí zrychluje srdeční tep. Klouby jí zbledly. Už se nemohla otočit. Skrz tlukot srdce, který jí hučel v uších, slyšela, jak Antiopa rozhodným hlasem křičí:

„Ta se nikdy neodváží.“

A tak Candrie skočila.

Stačila odpočítat několik vteřin, než nohama prudce rozčíslna hladinu. Nos jí zaplavila tekutina. Na její tělo, nořící se hlouběji do vody, jako by se vrhla černota hlubin.

Několik okamžiků se dívala na korálky bublinek, které jí unikaly z úst a stoupaly k hladině. Pak se její paže a nohy rozpomněly na pohyby při plavání, které se naučily, a Candrie pomalu vystoupala zpátky ke světlu. Prorazila hladinu, mocně se nadechla, překvapeně se rozhlédla a mrkáním z víček setřásala vodu. Kolem sebe viděla v kruhu obličeje. Z úst jim vyrazil radostný pokřik a hvízdot. Učednice, které mezi tím připlavaly k místu, kam dopadla, oslavovaly její husarský kousek.

Candrii se na tváři rozhostil blažený úsměv. Ještě nikdy se necítila tak hrdá a silná. Vrátila se ke břehu a vylezla z vody, zatímco ji kamarádky s užaslým pokřikováním poplácávaly po ramenou. Na všech tvářích byl čitelný obdiv.

Kromě jedné.

Antiopa vypadala nespokojeně, že už není středem pozornosti. Seděla na kmeni a hrála si se svým dlouhým tmavým copem, který najednou připomínal ocas rozčilené kočky, připravené seknout drápkem.

„Proč sis nechala oblečení, místo aby ses svlíkla jako my, Candrie?“

Candrie cítila, jak jí na hrud' padla tíha. Stiskla kolena a otočila se k ostatním. Těmi dvěma slovy, „jako my“, ji Antiopa v očích kamarádek právě vrhla zpátky do pozice vyvržence. Její obdivuhodný skok se jim okamžitě vytratil z mysli: učednice se nyní dívaly na její mokré oblečení a vyměňovaly si posměšné poznámky, jako kdyby se najednou skutečnost, že je oblečená, stala dostatečným důvodem, aby ji vyloučily ze svého společenství.

„To je pravda, proč ty se nikdy nesvlečeš úplně donaha, Candrie?“ přisadila si okamžitě Melanippa, která stála na břehu.

Ani ona nevypadala, že by oceňovala její výkon. Candrie se dívala, jak jde k ní a chytá ji za spodní část tuniky. Hrdlo se jí prudce sevřelo znepokojením, když Melanippa začala skandovat:

„Ukaž zadek, ukaž zadek, ukaž zadek...“

„To máma nechce, abych si sundávala oblečení,“ ospravedlňovala se chabě Candrie.

„Ukaž zadek, ukaž zadek ...“ dál ječela Melanippa a chodila kolem ní.

Lem tuniky jí klouzal mezi prsty. Ke skandování se přidaly ostatní učednice, které také vylezly z vody a postavily se do kruhu okolo ní. Antiopa zůstala sedět na kmeni a sledovala představení s výrazem uspokojeného kocoura. Tanečky rozjívěných dívek pokračovaly.

„Ukaž zadek, ukaž zadek!“

Candrie najednou cítila, jak ji jedna z kamarádek chytá za tuniku a přetahuje jí ji přes záda. Oslepená mokrou látkou, která se jí lepila ke tváři, se zuřivě snažila vyprostit, než si uvědomila, že ji obklopuje podivné ticho. Její mučitelky zmlkly.

Pustily jí ruce. Spěšně si přehodila tuniku zpátky přes nohy. Když opět zvedla hlavu, spatřila Antiopin výraz, šokovaný a vzteklý. Princezna mezitím seskočila z kmene do vody, upírala pohled do jejího rozkroku a mhouřila svoje oříškové oči.

„Ty nejseš jako my,“ prohlásila.

Melanippa, která stála několik kroků opodál, vážně pokývala hlavou.

„Moje učitelka je efora. Řeknu jí to.“

Když se Candrie o hodinu později vrátila domů, měla oblečení stále vlhké. Matka, která na stole na terase opravovala kladkostroj, se zarazila, když viděla, jak se zkroutěným výrazem a mokkými vlasy šplhá po žebříku a prolézá otvorem dovnitř. Odložila náradí.

„Co se ti stalo?“

„Spadla jsem do vody,“ zalhala Candrie a dívala se stranou, aby se vyhnula matčinu zkoumavému pohledu.

Přesto si všimla, že matka prudce zbledla.

„Spadlas do té vody oblečená?“

Candrie byla rozhodnutá, že matce o tom, co se jí přihodilo v řece, nepoví, ale ta otázka v ní oživila kruté odmítnutí, jehož obětí se právě stala. Po tvářích jí začaly stékat velké horké slzy. Jak se je pokoušela zastavit, zkroutil se jí obličej, roztrásla se jí brada a z úst najednou vytryskla slova přerývaná vzlykotem.

„Nechtěla jsem chodit k řece, ale spadla jsem do kopřiváků, všude mě to páliło, a tak jsem tam šla, protožeš mi říkala, že voda dělá dobře. Zůstala jsem oblečená, ale Melanippa s Antiopou, ony chtěly, abych se svlíkla, a pak říkaly, že nejsem jako všechny ostatní. Melanippa říkala, že to řekne svý učitelce, že ona je e... e... efora...“

Když Candrie vypustila z rozeštkaných úst tohle poslední slovo, Chironě se zúžily zorničky tak, že uprostřed bělma připomínaly hroty zabodaných šípů. Candrie vzlykala a myslala si, že konečně nadešel čas na onu pořádnou facku, které se od probuzení obávala.

Její matka si však jen pomalu sedla na špalek. Vytřeštěné oči upírala do prázdna. Následovalo dlouhé ticho přerušované Candriiným popotahováním, která se cítila trochu lépe, teď, když ulevila svému svědomí. Matka nakonec sevřela čelist. Klouby jí zbělely.

„Připrav si věci, holubičko moje. Zítra odjíždíme.“

Nazítří seděla Candrie obkročmo za matkou a dívala se, jak kolem ní v rychlém běhu kobyly míjejí stromy. Cítila, jak matka tuhne pokaždé, když v dálce zahlédla chocholatou přílbu nějaké Amazonky. Něco nebylo v pořádku, ale neodvažovala se zeptat, co se stalo.

Na cestu se vydaly brzy, velmi brzy, dřív, než se rozezpívali ptáci. Candrie měla stažený žaludek a ovesnou kaši, kterou jí matka přichystala, trucovitě odmítla. Ostatně, zdálo se, že ani matka nemá hlad. Nad lícními kostmi měla rudé kruhy. Před odjezdem stiskla Themis Candrii krátce v náručí. Dívku toto gesto překvapilo, neboť Amazonka citové projevy nesnášela. Bylo to rozhodně podivné ráno.

Slunce stálo v nejvyšším bodě na obloze, když matka zavedla koně do podrostu.

„Proč sjíždíme z cesty, mami?“ zeptala se Candrie, kterou házelo rozkolísané kobyly našlapování, jak se prodírala mlázím.

„Protože půl míle odsud je okraj lesa a musíme se vyhnout strážím, které tam hlídají. A teď pst.“

Candrie cítila, jak jí prostupuje vzrušení, zatímco se pouštěly širokou oklikou, aby objely strážě. Ještě nikdy v životě nebyla venku z pralesa: opustit jej směly jen Amazonky s opaskem. V její mysli představoval okraj pralesa magickou a děsivou hranici, jasný předěl mezi uklidňujícím světem Amazonek a chaosem, který vládl vně. Neustále se dívala matce přes rameno, aby tu slavnou hranici zahlédla. Eukalypty kolem nich řídly a prostorem mezi nimi na zem protékalo světlo mocným proudem.

„Mami, proč mají učednice zakázaný opustit prales?“ zašeptala Candrie matce do ucha.

„Protože nemáte opasek s živazurem, který by vás ochránil.“

„Ochránil před čím, mami? Před vojáky z Themiscyry?“

„Nejen to.“

Candrie ucítila v matčině hlase zaváhání a Chirona přitáhla otěže. Kobyla zpomalila a zastavila se. Bez dusotu koňských kopyt prales opět ztichl. Matka sklouzla na zem a chytila Candrii za koleno. Zvedla k dceři své modré oči, najednou obrovské a zářivé.

„Jsi příliš malá, než abys to pochopila, ale nemám na výběr. Musíš mi něco slíbit, holubičko, je to důležité.“

Candrie zatajila dech.

„Nesmíš mít děti. Nikdy. Slib mi, že je nebudeš mít.“

Candrii bylo do smíchu, tak jednoduché jí připadalo ten slib dodržet. Bylo jí sedm a děti, to byly v jejích očích jen zlomyslné učednice a tyranští kojenci. Určitě neměla v úmyslu nějaké mít.

„Slibuju, mami.“

Daly se opět na cestu. Candrie nespouštěla oči z okraje pralesa, poposedávala na kobyle, nakláněla se z jedné strany na druhou a pozorně se rozhlížela po okolí. Její vzrušení

skončilo ve chvíli, kdy eukalypty náhle zmizely a ustoupily rozlehlé prérii, jejíž zelený zvlněný koberec se táhl až k obzoru.

Candrie vykulila oči. Ještě nikdy nedohlédla tak daleko. Do tváře jí dul severní vítr a ševelil v korunách stromů za ní. Matka popohnala kobyly do nehlubokého údolí, v němž se hlídkám ztratily z očí. Několik stromů poskytovalo stín divokým kopytníkům, kteří se tu a tam pásli. Projely kolem hejna obrovských pozemních ptáků, již zobáky uždíbovali vysoké žilnaté rostliny, které na planině rostly. Candrie otočila hlavu a pozorovala je tak dlouho, jak jen to bylo možné.

„To je aepronys, mami?“

„Ano. Aepyornis, ne aepronys.“

„Vzpomínáš na tu omeletu, co jsme dělaly, mami? Z toho velkého aepyornského vejce?“

„Ano, holubičko.“

Candrii ten objev okouznil, začala brebentit a povídala o všech nových věcech, které viděla. Po hejnu aepyornů následovala heilótská vesnice, hlouček příbytků s doškovými střechami vmáčkнутý v ohybu jednoho kopce. Candrie hrdě zdůraznila, že amazonské stromové chýše, které jí připadaly pohodlnější a praktičtější než tyhle chatrče zakopané v zemi, jsou lepší. Matka na její nadšená slova odpovídala jen zřídka. V dálce zahlédly několik heilótů, kteří odcházeli za prací na pole nebo pást dobytek. Mnoho válečnic pocházelo z vesnic: byly to dcery chudých venkovanů, kteří je už v útlém věku posílali do pralesa, aby se tam z nich staly začky a pak učednice, jako Melanippa. Výměnou za ochranu poskytovali heilóti Amazonkám potravu a píci. Na konci loňské zimy — to jí bylo teprve šest let — Candrie slyšela o *vzpouře*, ke které ve vesnicích došlo. Nevěděla, co vesničané

vzpírají, ale to záhadné konání je určitě velice zaměstnávalo, protože vozy se zrním a pící už do pralesa nepřijížděly. Naštěstí ženy, které se staraly o dopravu, vyslaly oddíl Amazonek, aby tu *vzpouru* ukončily. Vrátily se i s vozy a všechno bylo zase v pořádku.

Candrie byla zmožená, když matka konečně zastavila. Nacházely se vedle malého, vápnem vyběleného přístřešku, jenž stál mezi dvěma poli osetými ovsem. Candrie vešla do příbytku a ke svému zklamání v něm na udusané hliněné podlaze našla jen hromadu zpráchnivělého dřeva a rozbité zemědělské nářadí. Obrátila se k matce, která z batohu vybalovala ovesný chléb, rohož a tenkou příkrývku.

„Co teď budu dělat?“ zeptala se Candrie.

„Strávíme tu noc,“ odpověděla matka a sedla si na rohož. „Na, vem si chleba a pojď sem.“

Přitáhla ji k sobě a začala jí splétat vlasy. Candrie jedla svůj ovesný chléb a přitom cítila matčiny drsné prsty, kterými jí za ušima nabírala pramínky vlasů.

„Kam půjdem zítra, mami?“ zvedla oči k matce, z níž viděla jen bradu.

„Však uvidíš, holubičko.“

Když byly vlasy spletené, přitáhla si Candrii k hrudi, houkala ji a šeptala jí přitom ukolébavku. Co chvíli ji políbila na spánky, na tváře, na čelo. Její polibky byly vlhké. Candrie, vyčerpaná po dni stráveném na cestách, usnula v matčině teplém náručí.

Když se druhý den probudila, dlouho jí trvalo, než pochopila, kde jde. Zaprášené obrysy přístřešku splývaly jeden s druhým. Krčila se na rohoži pod příkrývkou, kam ji položila matka. V balíčku vedle hlavy měla něco k obědu. A před ní se o hliněnou stěnu opíral v přítmí jakýsi člověk

a potichu ji sledoval. Candrii vyklouzl z úst poděšený výkřik. Překotně ze sebe odhodila příkrývku, zatímco se ten člověk blížil. Světlo, které pronikalo škvírami ve dveřích, odhalilo jeho tvář.

Candrie ještě nikdy v životě neviděla muže, ale okamžitě pochopila, že jednoho takového má před sebou. Na bradě mu rostly husté chlupy, stejné, jako měly velmi staré Amazonky, ale mnohem hustší. Paže měl tlusté jako kmeny mladých eukalyptů. Candrie cítila, jak jí svírá hrdlo strach. Řeči dospělých, kteří jí vysvětlovali svět tam venku, ji nikdy příliš nezajímaly, ale hlavní myšlenku si zapamatovala: muži jsou nepřátelé Amazonek.

„Kdo jste?“ pípá. „Kde je moje máma?“

„Odešla za tmy,“ odpověděl muž. „Nechala tě se mnou.“

Candrii ohromil jeho vážný hlas a několik vteřin jí trvalo, než pochopila obsah jeho slov. A pak se jí do mysli začala pomaloučku vkrádat pravda. Vzpomněla si matčino nezvyklé chování z předcházejícího dne. Na smutek, který vyčetla z jejích rysů. Na vlhké polibky, kterými jí pokryla obličej.

Matka odjela pryč. Opustila ji.

Candrie cítila, jak jí v hrudi bobtná jakási koule, příliš velký pytel smutku, než aby ho její tělo mohlo pojmout. Okamžik nato pytel praskl a její tvář jako by se pod nápořem zoufalství roztopila.

„Sem pojď,“ řekl muž a hrubě ji chytil za cop.

Candrie křičela, házela sebou. Rozbité zemědělské nářadí v místnosti se zachvělo. Skrže slzy viděla, že má v ruce dýku. Podřízne ji jako sele.

Avšak místo aby jí čepel přiložil ke krku, jí pouze uřízl jeden cop. Spletené pramínky vlasů dopadly na zem s tupým žuchnutím. Candrie byla zmatená a přestala sebou házet.

„Věř mi, bylo pro tebe lepší s ní nezůstat,“ řekl muž, zatímco se na udusané podlaze rozpadal druhý kaštanový cop. „Ty její divošský kamarádky ji zabijou hned, jak se dozvěděj, co udělala. Neměla si tě vůbec nechávat.“

„Proč?“ zeptala se Candrie.

Muž ji otočil a podržel jí před očima čepel naplocho. V kovovém ostří dýky Candrie spatřila odraz svých zarudlých modrých očí, svůj hranatý obličej, který neměla nikdy moc ráda, a čerstvě ostříhané vlasy, které se jí ježily nad ušima.

„Protože jsi chlapec.“

Vstal a zasunul dýku do pochvy.

„Můj chlapec. A odted'ka se budeš jmenovat Alkandros.“

1

Vylíhnutí

— Python —

o dvacet osm let později

Kromě několika sněhových hromádek, které opadaly z mrtvých palem, nerušil klid v patiu královského paláce již několik dekád žádný pohyb. Chlad zdánlivě zastavil plynoucí čas a dodal budově ráz prázdného jeviště. A jako každé prázdné jeviště jako by palác čekal na nějaké představení.

Na zasněženém podstavci ležel na vejcích stočený Python. Na hladkém povrchu jedné skořápky se objevila prasklina. Událost doprovodil zvuk podobný puknutí, jaké vyvolá krok po zamrzlém jezeře: čistý a znepokojivý. Následovalo další puknutí. Had pohnul očima bez víček. Články jeho těla se rozvinuly, šupiny zaskřípaly jedna o druhou a setřáslly ze sebe sních, kterým byly pokryté. Praskliny na dvou vejcích uprostřed se zvětšily a objevily se v nich bílé blány, které se prohýbaly pod tlakem ohebných tělíček hledajících světlo a vzduch. Zbývající vejce zůstala bez hnutí: nepřežila dobu, po kterou byla z basileova příkazu zmrazena.

Jednu z blán prorazil trojúhelníkovitý nos, za nímž se objevila zmenšená podoba obrovského plaza, jenž na líhnutí dohlížel.

„*Tvá je budoucnost,*“ prohlásil had.

Také druhá blána se protrhla a v ní se objevil druhý hádek.

„*Tvá je minulost,*“ dodal Python.

Háďata, průsvitná jako led a dlouhá jako člověk, se rozvinula vně skořápek. Otevřela chřtán a zívla v úhlu, jaký jim jen jejich hadí čelisti dovolovaly. Ve světle, které se rozlévalo v křišťálově zledovatělém patiu královského paláce, se zablýskly bílé jedové zuby. První hádě proklouzlo nad články Pythonova těla.

„*Přichází Lykurgos.*“

Druhé hádě vztekle syklo.

„*Před dvaceti lety nás ukradl a věnoval basileovi,*“ odpovědělo.
„*Byla jsme diplomatický dar.*“

„*Jeho vinou nespatří vaši bratři a sestry nikdy světlo světa,*“ řekl Python.

První hádě se otočilo ke svému bratrovi.

„*Když zůstaneš, budeme se moct pomstít.*“

„*Tedy se pomstíme,*“ odpovědělo druhé hádě.

Zůstalo stočené uprostřed nevylihnutých vajec, zatímco se jeho bratr vzdaloval k východu.

Také Python sklouzl na zasněženou podlahu a plazil se po stopách, které za sebou zanechalo první hádě, mizející za galeriemi v patiu. Stejně jako o několik dekád dříve se přeplazil přes hradby královského paláce a ocitl se mezi větrem bičovanými kanály na sedmé úrovni.

Doplazil se k nejbližší mýtné bráně. Ve strážní budce nad ledovým schodištěm seděli zločinci a podřimovali. Jeden z nich probudil, když se Python plazil kolem. Zahlédl obrovského hada, zamumlal, že to včera s tou medovinou opravdu přehnal, a zase usnul.

Python se plazil dál dolů. Minul dvě další brány, aniž probudil pospávající strážné. Ve třech zbývajících stačilo zasyčet

směrem ke zločincům, aby je odradil od sebemenšího pohybu. Věděl, že nebude dlouho trvat, a budou bít na poplach, ale než ho lidé najdou a chytí, bude už daleko.

Pokračoval v cestě a dorazil na planinu zvlněnou bílými závějemi, která oddělovala věže od hradeb. V dálce bylo vidět puklinu v kupoli, kterou do poloviny nahrubo vyplnili maltou. Python sekl jazykem směrem k obrovskému lešení. Tudy už se zpátky ven nedostane. Proplazil se přes pláň, přičemž za sebou zanechal podivnou, klikatou stopu, která bude nazítří pro místní zevlouny záhadou, a namířil si to skrz městské brány. Pak se přeplazil přes rozlehlou planinu, v níž se choulila Hyperborea, načež dorazil k místu, kde se krajina začala vlnit a ohlašovala pohoří. Svítalo, když se plížil rifejskými údolími, která byla cele pokrytá sněhem. Na nebe stoupalo zimní mléčné slunce, když dorazil k zamrzlému jezeru na úpatí ledovce. Jeho šupiny škrábaly po povrchu, pod nímž se daly tušit černé vodní hlubiny. Uprostřed jezera se zastavil, stočil se do klubíčka, položil hlavu na tělo a čekal. Zbývalo mu ještě si trochu pohrát s osudem, než se vrátí do samoty hor, kde čas odměřují pouze míjející karavany.

— Alkandros —

Opakovaný klapot vojenských bot na mozaikové podlaze na vrcholu Extraktoru odměřoval rytmus, s jakým vichr bičoval dlaždice. Alkandros přecházel sem a tam po komnatách ředitele věznice, který nyní přebýval v jedné z cel na spodních podlažích. Rozhovor, na který se připravoval, bude mít pro budoucnost dalekosáhlé důsledky. Na chvíli se zastavil a zahleděl se oknem do krajiny — na věže pokryté jinovatkou,

ozářené večerním sluncem — a dal se opět do kroku. Cítil by se sebevědoměji, kdyby neudělal tolik chyb.

První jeho chybou bylo, že způsobil požár, který poškodil kupoli. Od té doby převládala příliš nízká teplota a nedovoľovala dělníkům pokračovat v opravě praskliny: mráz jim bránil v zednických pracích. Po deseti dnech snažení tedy nakonec hodili flintu do žita a staveniště opustili. Jejich nedokončená práce se táhla adamantem coby obrovská puklina sešitá lešeními. Zbývalo zaplnit polovinu trhliny a v kupoli zel dlouhý trojúhelník, jímž se v poryvech dral dovnitř vítr. Klany využily všudypřítomného chaosu a zmocnily se celnic. Měly nyní pod kontrolou pohyb z města a ven i jeho zásobování. Základní potraviny se prodávaly za horentní ceny. Nad Hyperboreou se vznášel stín hladomoru.

Druhou chybou bylo, že nechal utéct Arku. Nečekal, že se po zřícení věže rozhodne Hyperboreu opustit. Trvalo mu několik dní, než si jejího odchodu všiml. Vzdálenost mezi nimi, kterou Arka každým okamžikem navyšovala, ho začínala znepokojoval. Už nedoufal, že by za ní poslal Silenia, neboť lemur za svého života v Rifejských horách nikdy nebyl a zotavoval se pomalu. Aby jeho regeneraci urychlil, umístil ho Alkandros do mancimnotické lázně, kterou zřídili v komnatách, jež obýval. Jeho stvoření leželo nehybně ve vazké vodě, z níž mu vyčnívala pouze tvář, a sledovalo ho očima. Životně důležité orgány potřebovaly k úplnému zotavení ještě několik dní. Alkandros už neměl na výběr, musel za Arkou poslat někoho jiného, aby ji přivedl zpátky.

Svůj třetí omyl se dozvěděl právě před chvílí.

„Kolik měsíců?“ zeptal se a nepřestával přecházet.

Z temného kouta místnosti k němu dolehl hluboký, kovový hlas:

„Dva.“

„To mi ještě dává čas najít řešení. Potřebuju Barcidu.“

„Její pomoc bude pořád zanedbatelná ve srovnání s hrozbou, kterou bude to dítě představovat, jestli se narodí, pane.“

Alkandros vrhl pohled k rohu místnosti, z něhož hlas přicházel. Z přítmi se oddělila humanoidní postava s kovovými končetinami. V jedné ruce držela odmontovanou paži a na tváři měla železnou masku, na které nebyl patrný žádný výraz. Temné oční škvíry na něho upíraly záhadný pohled. Od chvíle, kdy jí tu masku dal, ji už Penthesilea nikdy nesundala. Nevýhodou bylo, že Alkandros nemohl číst výrazy v její tváři. Už Barcidino těhotenství představovalo neskutečný problém, a ještě k tomu se Alkandros v duchu ptal, jestli se Barcida necítí být tím dítětem, které se jí narodí, ohrožena.

„Popřemýšlím o tom,“ odpověděl jen. „Už je dostatečná tma, jdeme.“

Penthesilea si nasadila mechanomagickou paži do ramenního kloubu, protáhla si články prstů a vydala se za ním po schodišti na střechu. Jakmile prolezli padacími dveřmi na terasu, přivítal je chlad znásobený snášejíci se nocí. Alkandros si přitáhl kapuci a zamířil ke středu střechy, která byla zařízená jako visutá zahrada. Tryskající voda ve fontánách zamrzla do podivných baňatých útvarů. Rostliny připomínaly jemné ledové sochy. Alkandros se zastavil uprostřed velké mozaikové rozety a pozvedl zrak. Nad hlavou se kleňovala kupole jako sotva viditelný předěl mezi tmavomodrou nebeskou klenbou a jím. Strčil si tři prsty do úst a dlouze zahvízdal.

O několik minut později zakryl bledě se mihotající první hvězdy stín. Okamžik nato před ním stanul obrovský dravec. Ledový vír, jež zvedla jeho jaspisově černá křídla, mu srazil

kapuci. Alkandros přistoupil k ptáku ruchovi a pohladil ho rukavicí po zobáku.

„Je mi líto, že tě musím držet mimo město, za bílého dne jsi příliš na očích, Melanefeli,“ řekl.

Zvíře se mu láskyplně otřelo hlavou o hlavu a pak pokleklo, aby mu Penthesilea mohla vylézt na hřbet, kde bylo připevněné dvojité sedlo. Když se usadil také Alkandros, dívka ptákovi stroze pokynula a dravec vzlétl.

Alkandros se nechal na jeho křídlech nést skrz Hyperboreu. Městem vál vítr. Nyní je raději viděl v noci, kdy byla zkáza způsobená jeho chybami méně viditelná. Barvy města — zeleň popínavých rostlin, modř vody, nástěnné malby — byly ty tam, stejně jako pestrobarevný písek, který odnesl ledový víchr. Zbývaly jen kulisy stalaktitů a zamrzlých kanálů, to celé pokryté našedivělým sněhem, který se v první úrovni pod nohama Hyperborejců měnil v blátivou břečku. Alkandros si marně říkal, že jde o přechodný stav, pocitům viny při pohledu na zpusťované město, kterého se předtím téměř zmocnil, se však neubráníl.

Kůže na tváři, do níž ho šlehal studený vítr, ho páčila, nohy se mu houpaly v prostoru v rytmu mocně mávajících křídel. Byl na tyto pocity zvyklý: znal je od chvíle, kdy ho otec před dvaceti osmi lety naučil létat — otec, kterého dnes večer, po půl roce stráveném v Hyperboreji, uvidí.

Pták ruch dorazil k puklině v kupoli a s jemným šelestem křídel přeletěl nad lešením, které dělníci opustili. I kdyby zůstali, letmého stínu míjejícího dravce by si nejspíš ani nevšimli.

Vně kupole teplota ještě víc poklesla. Alkandros sklonil hlavu k Penthesileji, aby se ochránil před kousavým větrem, který na něj zle dotíral. Zatímco mířili k Rifejským horám,

myslel na setkání, které ho čekalo. Po půlročním odloučení cítil silné obavy při pomýšlení, že bude výsledky svého podniku předkládat otci. Jeho plán, který otec tak často odsuzoval jako neproveditelný, vstupoval do konečné fáze. Zmocní se Hyperboreje bez obléhání a bez boje. Počin, vedle něhož bude dobytí Napoky vypadat jako zbytečné a nepromyšlené krveprolití.

Pták ruch dorazil k okraji podhůří Rifejských hor, jejichž vrcholky se rýsovaly na pozadí oranžovočervené aureoly večerní záře. Penthesilea ho navedla k jasně viditelnému trojúhelníku, který na svahu jednoho skalnatého vršku vykrajovala zasněžená náhorní plošina. Když začali klesat, Alkandros si v šeru povšiml podlouhlých postav asi tří set ptáků, kteří leželi v prašanu, a pěti rozlehlých přístřešků z ledu rozestavených do čtverce s jedním uprostřed. Velikost oddílu ho znepokojila. V dopisech otci radil, aby s sebou vzal mnohem skromnější vojsko. Jeho otec neměl tak rozsáhlé přípravy ve zvyku.

Melanefeles přistál před prostředním přístřeškem, Alkandros seskočil ze sedla a okamžitě se zabořil až po pás do měkkého sněhu, jenž planinu pokrýval. Do očí rozdrážděných přeletem mu vyhrkly horké slzy, takže špatně viděl. Přejel si rukou po tváři, aby je setřel, a přitom také setřásl ledové jehličky, které se mu během letu vytvořily ve vousech. Obrisy příbytku, který se před ním už napůl ztrácel zavalený v závějích, nabraly na určitosti. Jedním gestem si v prašanu vytvořil udusanou cestičku až ke vchodu do přístřešku.

Dveře tvořila prostá ledová deska s vyrytou vstupní pečeti, kterou Alkandros aktivoval. Ledový vchod roztál, vpustil Alkandra do vstupní místnosti a okamžitě se za ním opět vytvořil. V předsíni, kam pobočníci na naolejované plachty

uložili sedla, na něho čekala mnohem příjemnější teplota. Alkandros nadzvedl kožešinovou plentu zavěšenou naproti vchodu a ocitl se v hlavní místnosti.

Hladké a lesklé ledové stěny v ní odrážely světlo, jež vyzařovala koule osvětlující půltucet mužů shromážděných kolem samovaru. Žádný z nich při jeho příchodu nevstal, ale Alkandros viděl, jak se narovnávají v marném úsilí, aby před ním nevypadali příliš staří a hrbatí. Většina oligarchů přítomných tomuto setkání byli bývalí generálové žoldáckých vojsk, která si najala Napoka k ochraně své jižní hranice před Amazonkami... až do doby, než se před patnácti lety rozhodli město na popud vojevůdce jménem Lykurgos sami dobýt.

Lykurgos, otec Alkandra — kterého náhlá otcova nepřítomnost okamžitě znepokojila.

„Vítej, Alkandře,“ oznámil hluboký a zvučný hlas. „Pojď se posadit mezi nás.“

Tohoto vřelého uvítání se mu dostalo od muže, kterého věk nedokázal připravit ani o duchapřítomnost ani o vlasy. Zpod černého huňatého obočí, které kontrastovalo s kovově šedivými vlasy, se na nově příchozího díval očima podlitýma váčky generál Filon, jako kdyby jejich setkání byl poslední úkol v náročném dni, jehož se však přesto ujme s vojenskou kázní. Alkandros věděl, že jeho protějšek rád předstírá rozvážnost a pracovitost, aby podpořil svou pověst dobrého správce.

Filon byl neodmyslitelnou pravou rukou jeho otce, klíčový prvek při dobývání Napoky, muž ve stínu, díky němuž mohla Themiscyra po prvních vojenských úspěších nastolit svou moc. Při pohledu na generála Alkandros pochopil, že jeho protějšek už dlouho čeká na svoji hvězdnou hodinu a že ta hodina konečně nastala.

„Kde je můj otec?“ zeptal se, aniž pozvání přijal.

Oligarchové, kteří seděli na ledových lavicích pokrytých kožešinami, sebou rozpačitě zavrtěli. Pouze Filon zůstal nevzrušeně sedět. Zvedl uhlově černé obočí, předklonil se, opřel se lokty o široce rozkročená kolena a hlasem plným soucitu ohlásil:

„Lykurgos měl před měsícem zdravotní potíže, o kterých ti raději nic neříkal z obavy, že zprávu zachytí nepřítel. Rozhodl se, že si odpočine, s tím, že o každodenní záležitosti se máme postarat my, dokud na tom nebude líp.“

Alkandros ovládl každičký sval ve tváři, aby nedal najevo znepokojení, které v něm tato zpráva vyvolala. Otcovy despotické sklony znal až příliš dobře, než aby si byt jen na vteřinu dokázal představit, že by Lykurgos kvůli přechodnému problému souhlasil a přenechal otěže moci někomu jinému. Filon otcovy zdravotní potíže zlehčoval. Rád by se zeptal na další podrobnosti, věděl však, že svými starostlivými otázkami by se vystavil opovržení oligarchů, pro které zůstával potomkem Amazonek, kterého si Lykurgos přivedl. Přesně v to Filon doufal.

„Považujete dobytí Hyperboreje za každodenní záležitost?“

Maska empatie se Filonovi vytratila z tváře. Narovnal se, postavil hrnek čaje na samovar, spojil ruce a pečlivě si je mnul. Z rukávů kožichu mu lezly černé chlupy a táhly se až k článkům na prstech.

„Je to naléhavá záležitost. Byla by škoda, kdyby tvoje dobře odvedená práce přišla vniveč, Alkandře. Blahopřejeme ti k tvé vytrvalosti. Díky tobě se brány Hyperboreje za čtyři dny otevrou, což je počin, který se ještě před několika měsíci zdál nedosažitelný.“

Alkandros čekal na pokračování. Filon byl na dobré slovo skoupý: pochvaly pro něho byly jako drahá mast, kterou nanášel v očekávání bolesti, jež bude následovat.

„Přesto... jsme toho názoru, že nejsi způsobilý řídit další operace.“

Alkandros už předtím čekal, že bude muset řízení akce předat, ale představoval si, že tak učiní do rukou svého otce a ne nějakého poskoka Filona, který mu ani není schopen vyjádřit uznání.

„A odkud pochází ten názor?“ zeptal se stále vestoje.

Tváří v tvář Alkandrovu postoji nechal Filon svoje diplomatické řeči být.

„Slíbil, že nám Hyperboreu vydáš nedotčenou. Do tvého plánu jsme vložili hodně prostředků. Při požáru pralesa jsme přišli téměř o všechny zásoby masivního orichalku. A výsledek? Polozbořené město, rozvrácené hospodářství a obyvatelé zalezlí jako krysy v...“

„Jde o dočasný stav,“ přerušil ho Alkandros. „Hyperborea se vzchopí, jen co se opraví kupole. A nevzpomínám si, že byste se snažili řídit další operace po tom, co můj otec dobyl Napoku... Obléhání přitom byl opravdový masakr.“

Po jeho poznámce zvedlo několik oligarchů překvapeně obočí. Dobytí Napoky se nikdy žádný z nich neopovážil kritizovat. Obrátili se k Filonovi a čekali, co odpoví. Filon roztáhl rty v povýšeneckém úšklebku.

„Ty nejsi tvůj otec, Alkandře. Možná jsi schopný zákulisní manipulátor a umíš kout pikle, ale držet moc, opravdovou moc, je ti cizí. Hyperborea potřebuje, aby v jejím čele stanul silný muž.“

„Muž, kterému se podařilo zmocnit se nedobytného města s padesáti válečnicemi? Který zná hyperborejskou společnost líp než kdokoli v této místnosti?“

„Měj rozum, Alkandře. Těm tvým válečnicím se podařilo vzít kouzelníky jako rukojmí, protože využily momentu

překvapení, které se zmocnilo stádečka civilů,“ prohlásil Filon. „Proti themiscyrské kohortě nevydrží ani půlden, ani s tím svým živazurem.“

Narovnal se a pohledem hledal oligarchy, jako kdyby chtěl ukázat, že jeho tvrzení jsou plodem společné úvahy, i když oni ani nehlesli.

„Ostatně, dokážeme to,“ pokračoval. „Ve tvých posledních zprávách jsme si všimli, že počítáš s příznivým vyústěním pro své válečnice... Tuto část tvého plánu vynecháme. Několik exemplárních poprav nám umožní, aby naše záchrana vypadala věrohodněji. Padesátka životů ztracených při dobývání Hyperboreje, to nás pořád ještě vyšlo lacině, ne?“

Alkandros, bledý vzteky, pomyslel na Barcidu, její neochvějnou loajalitu a rostoucí břicho, které cítil pod prsty. Měl chuť se Filonovi postavit, ale tu se mu do mysli vkradla odporná myšlenka: změna ve strategii se mu hodí. Vojáci-ptakoletci vyřeší problém, který Barcidě vyrůstal v břiše, aniž by on musel čelit pocitům viny, kdyby to měl udělat sám.

Vtom ledová deska v protější stěně roztála a v ní se objevil pobočník, jenž vypadal velmi na rozpacích, že tímto způsobem setkání přerušuje. Přidržel za loket jakéhosi roztrášeného starce, jenž svými velkýma ovázanýma nohama zakopával o nerovnou podlahu. Alkandrovi trvalo několik vteřin, než poznal otce.

Polovinu tváře měl povadlou. Vlasy mu zbělely, prořídly a vypadaly jako chmýří. V prošedivělém vousu mu visely zbytky jídla. V rozechvělé ruce svíral kapesník a pohledem hledal Filona. Z kožešin se linul zápach výkalů a nesl se až k Alkandrovi do nosu.

„Generále Filone,“ řekl překotně pobočník, „omlouvám se, vojevůdce Lykurgos chtěl...“

„Dobrá, dobrá, vojáku. Vypadá, že se k nám chce připojit, nechte ho, ať jde blíž,“ odpověděl Filon dobráckým tónem a poplácal volné místo vedle sebe.

Alkandros s hrůzou pozoroval, jak jeho otec, Lykurgos, vojevůdce, kterého se celý svůj život bál a současně jej obdivoval, postupuje vrávoravými krůčky k ledové lavici. Filon vstal, vzal ho za druhý loket a pomohl mu usednout.

„Podívej, Lykurgu, tvůj syn je tu,“ zašeptal jako nějaká matka, jež povzbuzuje svoje dítě.

Lykurgos otočil hlavu a pravé oko mu zasvítilo, když poznal Alkandra. Toho se zmocnila tíseň. Ještě nikdy se na něho otec neusmál s takovou bezelstností. Viděl ostatně v jeho tváři někdy takový výraz? Přesto tam ten úsměv byl, na zkřivené, ochrnuté tváři, nucený a bezzubý úsměv senilního starce, který má radost, že vidí syna.

„Al... kan... dře,“ zasípal Lykurgos. „Ty jsi... zde.“

„Poznal tě!“ vykřikl Filon a poplácal Lykurga po paži. „Někdy má co dělat, aby si vzpomněl na jméno, když někoho už dlouho neviděl.“

„Proč jste ho vzali s sebou?“ bylo vše, co ze sebe Alkandros dokázal vypravit.

„Lykurgos je symbol,“ odpověděl Filon. „Myslím, že jeho přítomnost nám pomůže s úspěšnou politickou transformací v Hyperboreji. A pak, je šťastný, že nás na této nové výpravě může doprovodit.“

Alkandros si mohl jen představovat, do jaké míry si jeho protějšek v Lykurgově podlomeném zdraví libuje, právě on, který jeho tyranii tolik vytrpěl.

„Aby bylo jasno, Alkandře,“ dodal Filon. „Abychom se vyhnuli konečné změně režimu,“ stiskl láskyplně Lykurgovi rameno, „očekáváme od tebe plnou spolupráci.“

Když Lykurgos ucítil stisk na rameni, zvedl k němu hnědozelené oči a usmál se. Filon mu úsměv oplatil bodrým pohledem. Alkandros tu scénu nemohl snášet už ani vteřinu. Úderem do hrudi pozdravil oligarchy a vyšel z ledového přístřešku ven.

Mohl té roztřesené věci ještě říkat „otec“? Lykurgova omračující zchátralost ho naplňovala niternou hrůzou. Byl by raději, kdyby věděl, že je mrtvý. Přesto ke svému velkému zděšení cítil, že není schopen pokusit se o cokoli, co by ho mohlo ohrozit.

Alkandros tak často manipuloval se slabostmi druhých, aby dosáhl vlastních cílů, že ho nikdy nenapadlo, že by někdo mohl stejným způsobem zkroutit ruku jemu. Tam, kde jeho pouto k Barcidě selhalo, uspěla páka otcovské lásky. Když se vrátil k Penthesileji, která na něho čekala v polární noci na plošině, připadaly mu Rifejské hory ještě obrovitější. Anebo se možná zmenšil on sám.

Podíval se na Penthesileu, která seděla ruchovi na zádech a mlčky ho sledovala. Barcidin osud byl zpečetěn, ale jednu ze svých válečnic ještě mohl zachránit.

„Zůstanu tady,“ vyštěkl. „Ty si necháš Melanefela.“

„Co chcete, abych udělala, pane?“

„Poletíš pro Arku.“